

Efraz

– Nuray AYHAN · 15 Aralık 2016

Ah Efraz gölgene kapanan gözlerime manasız bir yalnızlık çöktü
Bir Uhud güncesi yağıyor akşama
Okçular tepesi kimsesiz
Yüzümün kasveti geceyi temsil
Umudu kara gözlerinde sevdik
Yürek yaralarımıza merhem olacak derman yok mu?
Menkıbelerden yorulduk
hayatı solumak vakti ne vakit?
Ne vakit bir Hacer yüreğiyle ıslanacak gönüller
Susadık kaç defa göz mahzenimde kuraklık
Haceti ağlamak bildik
Kaç ölümü izledik,
Bir ihtimalin kırığıyla sardık yaralarımızı
Çok zamandır kanar bu damar
Yara bere içinde kayboluşlarımız var!
Daha kaç yangın ve savrulan küllerimiz adaklarımız var!
Ah Efraz hakkı unutan yalanlarımız var!...
Aşka ıрак sevdalarımız
Sararan yapraklarda solan feryatlarımız var?
Sözlerini okuyorum nicedir
Halim, selim hallerin.
O derin şefkatin her dem yolumuza aydınlık fetanetin.
Ah Efraz gölgene kapanan gözlerime manasız bir yalnızlık çöktü...
Sorgudan azede hallerim zayi
Üstüm başım perişanlığımın resmi
Bir teselli aradım bunca zulme, çaresizliğe
Acıyor solumda yürek denen ihtilal yerim
Ruhumda muallak duran aminler
Talan edilmiş dualarım
Vaktidir ebaillerin
Sürü, sürü kuşlar uçsun
maviler ne çok yakışır göklere
Yığın,yığın çığlıklar değil
gülün gözlerle kahkaha atan çocuklar var olmalı
Yer iklimi coşmalı yaşam bu ahenkte akmalı

Ah Efrac barut kokuyor savař deneni illet meydanı
Gül suyuyla okşanmış terini çalmış meczup falcılar fetva yazar
Kaç kadının iffetini çiğnemiş sıfatı karanlık yüzler
Derdine derman sürecekle nerede
Umurunuzda mı söyleyin ey beřer
Nerede řerri süsleyip hayır gibi sunanlar?
Ah Efrac bir yanımız kan gölü bir yanımız düğüm, düğüm nefret!
Küf kokuyor ellerim kelâmımda rutubet
Saymaya utanan parmaklarımda kaç satırı karaladım
Kifayetsiz kaldı yazdıklarıml
Mahpus gülüşleri, kimsesiz öksüz yetimleri,
Bir gök sesiyle yıkılan ümitleri cinaslarla süsleyemedim
Hasılı
Ey Efrac gölgene kapanan gözlerime manasız bir yalnızlık çöktü!

Nuray AYHAN...